

Fülöp Kálmán

Kicsontolt ösvények

Egyszer elindulsz
a véredben sajtó
névtelenség magányából,
kicsontolt ösvények
ragacsos sarát taposva,
miközben verssorok
rímeit morzsolod
szemedből kiszakadt
halványzöld kapukra.

Tarlók és szántások
vigyázzák lépteid,

segítenek kiszűrni
ösvények havából,
pillangók csápjában
haldokló álmaid-
fekete labodák
vérszegény nyarából
magadnak s másoknak —
éhet a vizeknek,
hogy ha majd révbe érsz
átszegzett hajnalok
kifeszített kezén
mosollyal fizethess.

Vízcseppek orgiája

A nyomok nem hagynak
nyugodni s csak mész
előre vakon, megtalálni
az áldozatot, hogy
elrejtessd azt a
kesernyés barna avaron
és feltűzhesd majd a csillagokba

amelyek ma már új
arcukat havazzák
az elfelejtett mesébe
mint éjszakák hava
vízcseppek orgiáját
a falon csüngő
szomorú képre.

A korsós lány

Ahol a mező jó barát
s megérint nyers szeszélye,
sejted, hogy innen van tovább,
és nem lesz soha vége

az alkony vérző homlokán,
a harangos kút elnyűtt
fodrában elmerült a lány,
korsót töltött és feltűnt

egy keskeny ösvény ívei
csiklandozták karcsú testét,
míg völgyek apró neszei
cirógatták az estét.

Lépteim dallamán merengve

A szürke dombon, kristály-lombon,
kertemre ráfröccsent a kék —
sietek, átnézve a gondon
hallgatom orgonák nesztét.

Szememből úgy lép ki a hajnal,
mint éveimből a sötét —
harangvirágra harmatozva
éjszakáim leheletét.

Bár érik bennem a másik élet
remélve, segít még az ég —
lépteim dallamán merengve
csodálni új ígérését.

A költő

Olyan ő
mint az éj
testéből
kiszakadt
magányos
üstökös

amely míg
földre ér
telehold
bársonyán
hamuvá
füstölög.

A folyó

Kapatos, vén folyó
mossa a partokat,
s fővényén ma a nap
lábnyomot hajtogat,
nem érdekli a ma —
kövek arcára hull,
vén fák kérgébe tép,
s amíg a víz csobog
és a part fent szorong,
átírja csendesen
napjaink lényegét.

